

A liberalizmus álarcai

2012 május 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ki ne szeretne szabadnak lenni, ki ne szeretné és tisztelné a szabadságot? Eleink éltek és haltak érte, jelenkorunk és közelmúltunk azonban a szabadság és ezzel együtt a liberalizmus hajdan volt eszméjének a megcsúfolása a nyugati társadalmakban.

A „szent szabadság”, a népeké és a személyeké, a nemzeteké és az országoké, a maga nemes, tiszta elgondolásában már a régmúlté. A liberalizmus az id?k során álarc lett, és ahogy kopott, egyre átlátszóbb álarca sötét törekvéseknek, mára egy világuralomra tör? hatalmi kör globális érdekérvényesítésének álcája. Sok arca, pontosabban álarca van ma is a liberalizmusnak, de mind a zsákmány felé fordul, s egyik itt, a másik ott mutatkozik meg nemzeteket, társadalmakat és globálisan az egész emberiséget veszélyeztetve. Veszélyeztetve, mert célja eleve a bomlasztás, a rombolás, az elszegényítés és ezek révén az uralkodás mások felett.

Az egyik ilyen álarcos a gazdasági racionalitás és a szabadság képében jelentkezik. A lényege, hogy a korlátlan piaci szabadság címén az áruk és a t?ke szabadon áramlik a világban, határok nélkül, korlátlanul. Így az országok, a nemzetállamok nem védhetik meg magukat, nem védhetik meg gazdaságukat, saját termel?iket és termékeiket, az áramlást a piac szabályozza, a piacot pedig a nemzetek feletti t?ke és akik azt birtokolják. Nap nap után tapasztalhatjuk, hogy ez a t?ke mennyivel er?sebb, mint az állam, a kormányzat, s?t, mint maga a társadalom. Ma már látjuk az eladósításunk árát, és nyögjük ennek elviselhetetlen terheit, s nyögni fogjuk el?reláthatóan nemzedékeken át. Ehhez a kiszolgáltatottsághoz persze kellettek azok a kormányok is, amelyek ebbe a játékba belementek, elfogadták a liberalizmus szabályait és feladták az országot. Ezzel szembesülhettünk megint a múlt héten, amikor olvashattuk a lapokban, hogy mekkora – egyszer? honpolgárnak felfoghatatlan – összeget kell adósságtörlesztés fejében kifizetnünk ebben a fél évben és a következ?ben, meg az utána következ?kben. Borzadjon el, aki még borzongani tud, egyre többen már csak h?lt lélekkel viselik el a jelent, és a jöv?re inkább nem gondolnak.

Az említett liberalizmus egy másik jól bevált álarca a jogállamiság. Magyarán: a joggal való manipuláció, visszaélés. Hogy szó ne érje a ház elejét, vagyis hogy még a rasszizmus látszatát is elkerüljük a bírósági gyakorlatban, lassan az is elképzelhet?vé válik például a Cozma-ügy kapcsán, hogy a kés szinte magától szállt a sportoló szívébe. És a Cozmán segíteni akaró csapattárs fejéhez is csak úgy odaröppentek a rúgások. És egyáltalán! A botrány is csak magától keletkezett, a betóduló, mulatni vágyó bandától teljesen függetlenül. Az egyik b?nöz? véd?je egyenesen Jézus példáját említette, akit a gonosz Pilátus a tömeg ítéletére bízott. Így járhatunk most is, ha a társadalom igazságérzetére figyelünk. A bírák mind függetlenek és bírálhatatlanok, Kúria most már van, de nincs joga belebeszélni az ítéletekbe, a társadalom pedig amúgy egészében hülye és gonosz, nem érti a

lényeget és nem szereti, ha a gyilkosok néhány éven belül megint rászabadulhatnak. De tartsuk magunkat a játékszabályokhoz, ha belepusztulunk is! És milyen fontos a liberalizmusban a vallásszabadság. Ez a fogalom már rég nem azt jelenti, hogy ki-ki szabadon gyakorolhatja a vallását hite szerint, hanem azt – legalábbis nálunk –, hogy ha jön egy új vallásalapító és tartja a markát, akkor az állam fizessen. Ezért az állam gyorsan fölzárkóztatja a történelmi egyházak mellé az újat, nem is nézve honnan jött és mit akar, s hogy mit tett eddig. A Hit Gyülekezete ügyében például kormány és parlament gyorsan átértékelte korábbi álláspontját és kitüntetett helyet biztosított ennek a szervezetnek a történelmi egyházak mellett. Ma már Ajkán Schwartz polgármestert?l iskolát is kapott a Hit Gyülekezete, a fenntartáshoz pedig adja majd az állam a pénzt, elvégre fizesse csak meg a társadalom ezt a hatalmas szabadságot. Így viszik bele a jelenkori magyar társadalmat liberális eszmék és érdekek útveszt?ibe.

A Magyartanárok Egyesülete is felemelte szavát a múlt héten az ifjúság érdekében. Azt ugyan nem tudni kik ennek az egyesületnek a tagjai, miféle magyartanárok, de véleményük van, mégpedig elég markáns. Három klasszikus „antiszemita” írótól, Szabó Dezs?t?l, Nyir? Józseft?l és Wass Albertt?l védik meg egyszerre az iskola szellemét. Legközelebb azt is megmondják, hogy Kölcsey, Ady, Móricz Zsigmond is antiszemita volt, és Csokonaival, Babitscsal, Juhász Gyulával, Tóth Árpáddal, József Attilával együtt mind irredenták és nacionalisták. Bízzunk ebben a jó magyar magyartanári egyesületben és akkor majd Adyval együtt mondhatjuk: „S aki marad utolsónak, Az tegye be a kaput”.
Bíró Zoltán- magyarhirlap.hu

Ajánló